

ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร ระหว่างประเทศ

***ปริญญา เกื้อหนุน**

ภ

ษาอังกฤษเป็นภาษาเดียวในโลกที่มีการใช้แพร่หลายที่สุด จนมีธุรกิจการสอนภาษาอังกฤษที่เจริญเติบโตขึ้นอย่างมากมายในทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจการพิมพ์หนังสือภาษาอังกฤษ แลกばんทักเสียง รายการวิทยุ รายการโทรทัศน์

หรือวีดิทัศน์ ไปจนถึงธุรกิจสถาบันสอนภาษาที่เปิดบริการผู้ที่สนใจทุกหนทุกแห่ง หรือแม้กระทั่งการจัดบริการการท่องเที่ยว เพื่อผู้ที่จะไปเรียนภาษาอังกฤษในช่วงเวลาสั้น ๆ ในประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา ถ้าดูจากสถิติของจำนวนผู้ใช้ภาษาอังกฤษจะพบว่าผู้ใช้ภาษาอังกฤษจำนวนเพียง 350 ล้านคนเท่านั้นที่เป็นเจ้าของภาษา แต่ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษมีถึง 700 ล้านคน ยิ่งกว่านั้นผู้ใช้ภาษาอังกฤษในลักษณะและรูปแบบต่าง ๆ มีถึง 1,500 ล้านคน ถ้าพิจารณาจากตัวเลขดังกล่าวทำให้ได้ข้อสังเกตหลายประการ เช่น จะเห็นว่าจำนวนผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษามีจำนวนเพียงหนึ่งใน

สี่ของผู้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด นอกจากนั้นจำนวนประชากร 1,500 ล้านคนที่ใช้ภาษาอังกฤษนั้นเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่เป็นสมบัติของคนทั้งโลกอย่างแท้จริง

อดีตจนถึงปัจจุบันของภาษาอังกฤษ

เพราะเหตุใดภาษาอังกฤษ จึงกลายเป็นภาษานานาชาติ จะเห็นว่าในปัจจุบันนี้มีภาษาอังกฤษในหลายรูปแบบ เช่น ภาษาอังกฤษแนวอเมริกัน ภาษาอังกฤษแนวอังกฤษ ภาษาอังกฤษแนวอินเดีย ภาษาอังกฤษแนวแอฟริกาตะวันตก ภาษาอังกฤษแนวสิงคโปร์ หรือ ภาษาอังกฤษแนวออสเตรเลีย แต่อย่างไรก็ตามกว่าที่ภาษาอังกฤษจะได้นำมาใช้อย่างแพร่หลายเช่นนี้นั้น ภาษาอังกฤษได้เริ่มต้นใช้พูดจาดูติดต่อกันในประเทศอังกฤษ เมื่อปี ค.ศ. 1350 เมื่อชาวนอร์มันได้ใช้ภาษาถิ่นเยอรมันผสมผสานกับภาษานอร์ส ในปี ค.ศ. 1600 มีการใช้ภาษาอังกฤษในกลุ่มคนเพียง 6 ล้านคน ต่อมาระยะปี ค.ศ. 1600 ถึง 1750 เป็นระยะที่มีการแพร่กระจายของภาษาอังกฤษตามส่วนต่าง ๆ

*** อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตวิทยา: กศ.ม. (ภาษาและวรรณคดีอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร**

ของโลก โดยนักสำรวจ พ่อค้า โจรสลัด นักธุรกิจ ผู้แสวงหาถิ่นฐานใหม่ ทหารและนักบริหาร ได้เดินทางออกจากประเทศอังกฤษเพื่อตั้งถิ่นฐาน และแสวงหาอาณานิคมในดินแดนโพ้นทะเล โดยใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร ในช่วงเวลาระหว่าง ปีค.ศ. 1750 ถึง ค.ศ. 1900 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ๆ สามประการคือ

ประการแรก จำนวนผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา ได้ขยายจำนวนมากขึ้น และผู้ใช้ภาษาเหล่านั้นก็ได้กลายเป็นกลุ่มคนหรือประเทศที่ขึ้นต่อประเทศแม่คือ ประเทศอังกฤษซึ่งต่อมาภาษาอังกฤษที่ใช้ในกลุ่ม และในประเทศเหล่านั้นได้พัฒนากลายเป็นภาษาอังกฤษที่มีเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มขึ้น

ประการที่สอง เมื่อประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศออสเตรเลียได้ประกาศตนเป็นเอกราชยิ่งทำให้ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสองประเทศนี้มีลักษณะความแตกต่างทางภาษาศาสตร์จากภาษาอังกฤษในประเทศอังกฤษมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอเมริกา Noah Webster ได้สร้างความรู้สึกรู้สึกว่า ภาษาอังกฤษคือ เสียงสะท้อนของชีวิตใหม่ในประเทศใหม่

ประการที่สาม กลุ่มคนที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เช่น ชาวอินเดีย ฮินดู อิสลาม หรือชาวสเปน ฝรั่งเศสและดัตช์ ฯลฯ และผู้อพยพอื่น ๆ ในประเทศอเมริกาต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการประกอบอาชีพ หรือไม่ก็เพื่อดำเนินชีวิตในสังคมภาษาอังกฤษ ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงเจริญเติบโตเป็นกิจกรรมที่จำเป็นเพื่อสนองตอบความต้องการของคนกลุ่มนี้ ต่อมาในช่วงปี ค.ศ. 1900 ถึง ค.ศ. 1950 เป็นระยะที่ภาษาอังกฤษได้เจริญเติบโตขึ้นอีกระดับหนึ่ง ประเทศอาณานิคมต่าง ๆ ได้จัดสร้างโรงเรียนเพื่อให้นักศึกษาทางภาษาแก่กลุ่มคนถิ่นเดิม และในขณะเดียวกันก็จัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้อพยพเข้าประเทศ เช่น ในอเมริกา แคนาดาและออสเตรเลีย

การพัฒนาเติบโตของภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าสู่ช่วงสุดท้าย (ปัจจุบัน) ด้วยบทบาทและการสื่อสารที่สนองตอบต่อการพัฒนาในยุคใหม่ โดยจะนับได้ตั้งแต่ราวปี ค.ศ. 1945 เป็นต้นมา การพัฒนาแพร่หลายของภาษาอังกฤษได้แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนด้วยกัน

ขั้นตอนแรก เมื่ออาณานิคมต่าง ๆ ที่เหลืออยู่ได้ประกาศเอกราชแยกตัวออกจากประเทศอังกฤษ บทบาทและความจำเป็นของภาษาได้แปรเปลี่ยนไปจากที่เคยใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการ

ควบคุมและปกครองประเทศอาณานิคมเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นกฎเกณฑ์ไปสู่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีหรือไม่เช่นนั้นก็ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างกลุ่มชนต่าง ๆ ในประเทศที่เพิ่งได้รับเอกราชเหล่านั้น ซึ่งเช่นเดียวกับบทบาทของภาษาอังกฤษในประเทศที่เป็นอาณานิคมของอเมริกาอย่าง ฟิลิปินส์ ซามัวและเปอร์โตริโก

ขั้นตอนที่สอง เป็นช่วงที่ได้นำภาษาอังกฤษมาใช้อย่างแพร่หลายทั่วโลกในกิจการระหว่างประเทศ เช่น การตกลงร่วมกันระหว่างประเทศ ในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเกี่ยวกับการจราจรทางอากาศ และเมื่อมีการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ ก็ได้ใช้ภาษาอังกฤษในหน่วยงานหรือองค์การของสหประชาชาติอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการบริหารงานหรือการให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ และเมื่อได้มีการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการสื่อสาร โทรคมนาคม ภาษาอังกฤษก็ได้กลายเป็นภาษาหลักที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็น วิทยุ โทรทัศน์ วารสารและหนังสือพิมพ์หรือแม้แต่ธุรกิจการค้า เพลงสากลก็ต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นหลักในการผลิตผลงาน และก็เป็นเช่นนี้เหมือนกันในกิจการด้านอวกาศและคอมพิวเตอร์ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ใช้ภาษาอังกฤษนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของภาษาหรือไม่จำเป็นต้องเป็นคนในประเทศอาณานิคมอีกต่อไป อย่างเช่น กับตันเครื่องบินชาวเปรู ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ได้รับอิทธิพลใด ๆ ทางภาษาอังกฤษจากประเทศอเมริกาหรืออังกฤษ ก็จำเป็นต้องจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการประกอบอาชีพหรือนายแพทย์ชาวโปแลนด์ที่ทำงานอยู่ที่องค์การอนามัยโลก (WHO) ก็จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน ในประเทศรัสเซีย ฮังการีหรือเยอรมัน ก็จำเป็นต้องรู้ภาษาอังกฤษเพื่อฟังเพลงสากลต่าง ๆ ได้อย่างมีชีวิตชีวา จากการพัฒนาของภาษาอังกฤษถึงขั้นนี้จะพบว่าเราสามารถแบ่งกลุ่มผู้ใช้ภาษาอังกฤษออกได้เป็นสองกลุ่มคือ ผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษาจะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อภายในชนชาติ และเพื่อการค้าธุรกิจ ส่วนกลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษามีจุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประกอบอาชีพหรือทำงานอดิเรกหรือเพื่อการศึกษา

ภาษาอังกฤษในกลุ่มแรกนี้ยังแบ่งออกเป็นภาษาอังกฤษแนวอเมริกัน ซึ่งมีการแพร่หลาย ภาษาอังกฤษไปยังประเทศฟิลิปินส์ ซามัว แคนาดา เปอร์โตริโก สำหรับภาษาอังกฤษแนวอังกฤษนั้น

ได้แพร่หลายเข้าไปในหลายประเทศทั่วโลก เช่น อินเดียตะวันตก อเมริกาใต้ บราซิล โครเอเชีย เวลส์ แอฟริกาตะวันตก แอฟริกาตะวันออก แอฟริกาใต้ ปากีสถาน อินเดีย (ซึ่งได้กลายเป็นภาษาอังกฤษแนวอินเดีย) มาเลเซีย สิงคโปร์ จีน ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฟิลิปปินส์ ฯลฯ จะอย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษแนวอเมริกาและแนวอังกฤษจะเป็นแม่แบบของภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศ

อื่นๆ ก็ตาม แต่ก็ยังมีความแตกต่างกันไม่มากนักจนเกินไป ที่จะแตกต่างกันที่เห็นได้ก็คือความแตกต่างกันอันเนื่องมาจากถิ่นฐาน ซึ่งกลายเป็นภาษาถิ่น (dialects) แต่ในระดับผู้ได้รับการศึกษาแล้วใช้ภาษาอังกฤษนั้นไม่แตกต่างกันมาก จนทำให้การติดต่อระหว่างประเทศ ประสบปัญหา ซึ่งใครจะขอยกตัวอย่างความแตกต่างที่เล็ก ๆ น้อย มา แสดงให้ดูดังนี้

ข้อแตกต่างทางด้านไวยากรณ์

ภาษาอังกฤษแนวอเมริกัน

in the hospital
The book will be published Friday.
I already had my breakfast.
Do you have your passport with you?
Yes, I do

ภาษาอังกฤษแนวอังกฤษ

in hospital.
The book will be published on Friday.
I've already had my breakfast.
Have you got your passport with you?
Yes, I have.

ในด้านความแตกต่างของคำศัพท์นั้นมีความแตกต่างกันบ้างทางด้านคำศัพท์ แต่ก็ไม่ทำให้เป็นอุปสรรคในการติดต่อสื่อสารเช่นเดียวกัน สำหรับการออกเสียงนั้นภาษาอังกฤษแนวอเมริกันจะมีการออกเสียง (r) เป็นเสียงสระในคำ เช่น ในคำ writer, waiting,

จะเป็นเสียงอโลหะ (ไม่ก้อง) ซึ่งจะออกเสียงคล้ายกับ rider, wading, madder นอกจากนั้นการเน้นเสียงในคำ 2 พยางค์ระหว่างภาษาอังกฤษแนวอังกฤษ กับ อังกฤษแนวอเมริกัน ก็แตกต่างกัน เช่น

ภาษาอังกฤษแนวอเมริกัน

Cigarette
Address

ภาษาอังกฤษแนวอังกฤษ

Cigarette
Address

นอกจากนั้นแล้วยังมีศัพท์บางประเภทที่ภาษาอังกฤษแนวอเมริกันจะออกเสียง /x/ ในขณะที่ภาษาอังกฤษแนวอังกฤษจะออกเสียง /a/ ซึ่งเสียงดังกล่าวจะเกิดขึ้นกับคำที่ลงท้ายด้วยเสียงเสียดสีที่ไม่ต้อง หรือเสียง /n/ แบบเสียงนาสิก ดังตัวอย่างในคำ calf, bath, pass, และ aunt แต่ถ้าคำที่ลงท้ายนอกเหนือจากที่กล่าวมาทั้งภาษาอังกฤษแนวอเมริกันและแนวอังกฤษจะออกเสียง /x/ เหมือนกัน เช่น

cap, cab, cat, bad, back, bag, sand และ hang ในการออกเสียงคำต่อไปนี้ learn, core, fork, brother ภาษาอังกฤษแนวอเมริกัน ล้วนจะอยู่ในตำแหน่งสูงของเสียงอัมสระ (กึ่งสระ) ซึ่งจะออกเป็นเสียงรัว แต่ในขณะที่ภาษาอังกฤษแนวอังกฤษเสียง (r) จะเป็นเสียงเรียบ นอกจากนั้นแล้วเสียงสูงต่ำในประโยคก็มีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกัน

ภาษาอังกฤษแนวอเมริกัน

My name is John.

Are you quite sure?

Will you pass the salt please?

ภาษาอังกฤษแนวอังกฤษ

My name is John.

Are you quite sure?

Will you pass the salt, please?

ส่วนภาษาอังกฤษที่ใช้ในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกที่ได้กล่าวมาแล้วไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษในอินเดีย ในออสเตรเลีย ในแอฟริกาตะวันตก ก็ได้กลายเป็นภาษาอังกฤษที่แตกต่างไปตามภูมิภาคนั้น พร้อมทั้งมีกลุ่มประชากรมากมายที่ใช้ภาษาอังกฤษเหล่านั้นและมีลักษณะพิเศษทางด้านไวยากรณ์ ด้านคำศัพท์ การออกเสียงและสไลล์ ภาษาอังกฤษส่วนภูมิภาคจึงเป็นรูปแบบการพัฒนาทางด้านภาษาอังกฤษในโลกปัจจุบันทั้งในด้านปริมาณและความหลากหลาย ภาษาอังกฤษในบางภูมิภาค มีลักษณะที่ซับซ้อนและมีลักษณะแยกย่อยออกไปอีกอย่างเช่น ภาษาอังกฤษในอินเดีย ซึ่งแบ่งเป็นภาษาอังกฤษที่แยกย่อยออกไปอีกหลายประเภท เพราะประเทศอินเดียเป็นประเทศใหญ่มีกลุ่มคนหลายกลุ่ม มีลักษณะทางภูมิประเทศที่แตกต่างออกไป เช่น ภาษาอังกฤษของพนักงานรถไฟในไมซอร์ (Mysore) ก็จะเป็นลักษณะหนึ่งภาษาอังกฤษในหมู่ครูโรงเรียนมัธยมในเมืองบอมเบย์ก็เป็นอีกลักษณะหนึ่ง หรือข้าราชการในเมืองเดลีก็มีการใช้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างออกไปอีก ภาษาอังกฤษที่มีลักษณะแยกย่อยที่แตกต่างกันออกไปนี้ ยังเกิดขึ้นในประเทศเซียร์รา เลโอน (Sierra Leone) ฟิลิปปินส์ ภาษาอังกฤษส่วนภูมิภาคเหล่านี้มีโครงสร้างทางภาษาที่แตกต่างกัน ในบางแห่งความแตกต่างทางภาษาที่ใช้ติดต่อในแถบนั้นเกิดขึ้นเพราะเวลาที่เปลี่ยนไป ทำให้ภาษาอังกฤษที่ใช้แตกต่างกันไปด้วย เช่น ภาษาอังกฤษในสิงคโปร์และมาเลเซีย แตกต่างกับเมื่อ 20 กว่าปีที่ผ่านมามาก ทั้งนี้เนื่องจากประเทศทั้งสองได้แยกออกจากกัน ในบางภูมิภาคภาษาอังกฤษจะถูกนำไปใช้ในกลุ่มนักธุรกิจ และผู้บริหาร ตัวอย่างของนักธุรกิจและนักบริหารในฝรั่งเศส เยอรมัน ฮอลแลนด์และอิตาลี ฯลฯ จะใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกันด้วยรูปแบบที่เหมือนกัน แต่สำเนียงต่างกันตามพื้นฐานความแตกต่างของแต่ละประเทศ ในประเทศญี่ปุ่นนักวิทยาศาสตร์และนักธุรกิจก็จะใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกันตามรูปแบบของพวกเขา

ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศ

เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในกิจการระหว่างประเทศ ในหลายกิจการ ย่อมมีปัญหาบางประการสำหรับผู้ที่อยู่ในประเทศที่ต่างกัน Bjorn Jernudd และ Elizabeth Thuan ได้ศึกษาภาษาที่ใช้ติดต่อทางการประมง ถึงแม้ว่าการประมงระหว่างประเทศ จะไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด แต่ก็ต้องใช้ภาษาอังกฤษติดต่อย่อมมีกันระดับหนึ่ง Jernudd และ Thuan ได้เน้นการศึกษาเฉพาะชื่อของปลาเท่านั้น ทั้งนี้ชื่อปลาที่ได้ถูกรวบรวมและรับรู้อย่างเป็นทางการ นักวิจัยทั้งสองได้ชี้ให้เห็นว่าภาษาเป็นองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อความร่วมมือกันระหว่างประเทศในอันที่จะหาปลาให้พอเพียงสำหรับเป็นอาหารของชาวโลก การศึกษาเรื่องนี้ มีจุดประสงค์ที่จะทราบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้ภาษาติดต่อในเรื่องการประมงมีอะไรบ้าง โดยเฉพาะการติดต่อในระหว่างประเทศ บุคคลและองค์การเหล่านั้น จัดการกับปัญหาอย่างไร วิธีใดที่เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหา โดย Jernudd และ Thuan ได้สัมภาษณ์บุคคลในอาชีพด้านการประมงในฮาวาย และออสเตรเลีย รวมทั้งส่งแบบสอบถามไปยังองค์กรที่เกี่ยวข้องจากการวิจัยพบว่า ปัญหาทางภาษามีอิทธิพลโดยตรงต่อวัฒนธรรม สังคม การเมือง และเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมการประมง ชื่อปลาที่แตกต่างกัน ระบบการตั้งชื่อปลาที่ต่างกัน ศัพท์ทางการผลิตที่ต่างกัน ทำให้เป็นอุปสรรคระหว่างชาวประมง ผู้บริโภค ผู้ผลิต นักวิทยาศาสตร์ ผู้เชี่ยวชาญ เจ้าหน้าที่รัฐบาล ผู้เชี่ยวชาญทางภาษา องค์กรระหว่างประเทศ ตัวแทนรัฐบาล วิชาทกกิจและสมาคมวิชาชีพ ในแต่ละหน่วยงานใช้วิธีการแก้ปัญหาแตกต่างกันไป แต่บางแห่งก็อาจจะใช้ภาษาจากธนาคารข้อมูล Jernudd และ Thuan เชื่อว่าถึงแม้ว่าจะมีวิธีที่ดีในการแก้ปัญหาเรื่องชื่อของปลาก็ตาม แต่ถ้าขาดความประทับใจในวัฒนธรรมทางภาษาศาสตร์และขาดความรู้ในการใช้ภาษา ย่อมจะถูกจำกัดและ

เป็นอุปสรรคที่จะใช้ภาษาให้ประสบความสำเร็จได้

สำหรับผู้มีการศึกษาในประเทศอังกฤษ แคนาดา สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย ย่อมเข้าใจภาษาอังกฤษที่ใช้พูดติดต่อกันโดยไม่ยากลำบาก ทั้งนี้เพราะเขาเหล่านั้นถือกำเนิดจากต้นกำเนิดของภาษาอย่างเดียวกัน ถึงแม้ภาษาอังกฤษในแต่ละประเทศจะได้วิวัฒนาการไปเป็นร้อยปีก็ตาม แต่ก็ยังติดต่อกันด้วยความเข้าใจ โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับการศึกษา ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเหล่านั้นยังใช้รูปโครงสร้างไวยากรณ์อย่างเดียวกัน ใช้ศัพท์ที่คล้ายกัน ใช้พยางค์และแบบการเน้นเสียงและจังหวะที่คล้ายกัน แต่สำหรับภาษาอังกฤษในอินเดียแล้วมีคนบางกลุ่มเท่านั้นที่จะเข้าใจภาษาอังกฤษที่กลุ่มนั้นใช้ เช่น ชาวเรือในอินเดีย จะออกเสียง “no” เป็น “now” ดังในประโยคที่ว่า “I “now” burn the children. หมายถึง I (we) don’t burn the (dead) children ในทางใต้ของอินเดียจะใช้คำว่า vessel ในความหมายของ Utensils แต่ในส่วนอื่นของอินเดียจะไม่เข้าใจความหมายนี้หรือใน karnataka และ Tamilnadu จะใช้คำว่า co-brother ในความหมายที่สาวหรือน้องสาวของภรรยาหรือสามี ในขณะที่ Andhra ใช้คำว่า Co-brother-in-law ซึ่งความหมายนี้จะไม่ใช้ในอินเดียตอนเหนือ การใช้ภาษาอังกฤษในลักษณะเฉพาะถิ่นนี้จะเป็นอุปสรรคต่อการเข้าใจระหว่างภูมิภาคหรือการเข้าใจภาษาอังกฤษระหว่างประเทศ ผู้อ่านคงจะงงถ้ามีคนอินเดียในรัฐปัญจาบ “Do you have TB?” (TV) หรือที่ Gujarati พิธีกรในงานแต่งงาน ประกาศว่า “The snakes are in the hole. (The snacks are in the hall.) ท่านก็คงต้องวิ่งกันพล่านทีเดียวเพราะกลัง

จึงพอจะกล่าวได้ว่า ปัญหาในการที่ทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศประการแรกก็คือ เสียงพูดที่ผิดเพี้ยนจากเสียงภาษาเดิม ซึ่งอาจจะเกิดจากการออกเสียงกลุ่มพยัญชนะ ดัดเสียงพยัญชนะความสับสนระหว่างเสียงสระยาวและสั้น การออกเสียง หรือเน้นเสียงไม่ถูก ฯลฯ เป็นต้น ลองสังเกตการใช้ภาษาอังกฤษของคนอินเดียในแต่ละถิ่นต่อไปนี้

ชาวหมีพ

“Eye yate yeleven yeggs” (I ate eleven eggs.)

“Meester Bharma vaj bhomitting in the bharandah, Sir!”
(Mr. Verma was vomitting in the Varandha, Sir!)

ชาวฮินดู

“It ij Terribull. Trejenee is poor in i-school.” (It’s Terrible, presence is poor in school.)

ชาวปัญจาบ

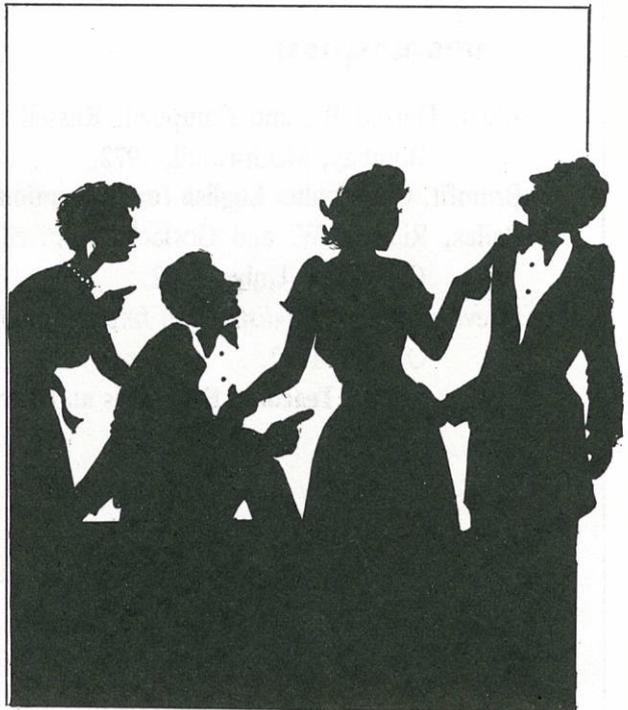
“Go sutterait in the suttereet and ju bill find the house ju banf!”

(Go straight in this street and you will find the house you want.)

นอกจากนั้นปัญหาอีกประการหนึ่งในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศคือปัญหาในการใช้คำศัพท์ เช่น ใช้คำผิด ความหมาย สร้างคำศัพท์ขึ้นใหม่ ผสมคำจากภาษาเดิมเช่นคำว่า boy ซึ่งในภาษาอังกฤษจะไม่มีมีความหมายเหมือนที่ใช้โดยทั่วไปซึ่งมีความหมายว่าเด็กรับใช้ในโรงแรมดังเช่น Boy! Get me some toast เป็นต้น

การเขียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน

ปัจจุบันนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นสื่อติดต่อบetweenผู้ที่ เป็นเจ้าของภาษากับผู้ที่ไม่เป็นเจ้าของภาษา การเรียนการสอนก็มัก

จะใช้ครูผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสอนให้กับผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา เพื่อนำไปใช้กับสังคมที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เพื่อการติดต่อทางการทูต การค้าระหว่างประเทศหรือการท่องเที่ยว ฯลฯ อย่างไรก็ตามวิธีการสอน เพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศไม่ได้แตกต่างกับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) หรือเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันใช้ครูจากหลายประเทศมากกว่าแต่ก่อนที่ใช้ครูจากประเทศอเมริกาและอังกฤษเป็นหลัก แต่ปัจจุบันรวมไปถึงแคนาดา, ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ หรือแม้แต่อินเดีย ซึ่งส่งครูภาษาอังกฤษไปสอนที่ประเทศอื่น ครูภาษาอังกฤษจากเบลเยียมไปสอนที่โมร็อกโค ส่วนครูสอนภาษาอังกฤษจากปากีสถานก็ไปยังประเทศตะวันออกกลาง การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้ก้าวรุดหน้า และมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) นอกจากนี้อาชีพการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันได้ขยายตัวมากขึ้น พร้อมๆ

กับการผลิตอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ สิ่งทีกล่าวเหล่านี้พัฒนาไปควบคู่กับความต้องการเรียนรู้ภาษาที่เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย วิธีการเรียนการสอนที่ใช้มากมีอยู่สองแบบในแถบทวีปอเมริกาจะใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่ยึดทฤษฎีภาษาศาสตร์เป็นหลัก ในขณะที่แถบประเทศอังกฤษใช้วิธีการสอนที่เกิดจากทฤษฎีภาษาศาสตร์ประยุกต์และยึดหลักวิธีการการเรียนการสอน (class room methodology) ทีหลากหลายเป็นแนวทาง แต่ทั้งสองวิธีการสอนนี้เปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered)

ผู้อ่านคงตระหนักแล้วว่า ภาษาอังกฤษมีบทบาทมากขึ้นเพียงใดในการติดต่อระหว่างประเทศ ผู้ที่เรียนรู้ภาษาอังกฤษและใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจึงกลายเป็นผู้ที่มีโอกาสมากกว่าคนอื่น ๆ ในสังคม ■□

บรรณานุกรม

- Allen, Harold B., and Campbell, Russell N. **Teaching English as a Second Language.** Bombay, McGrawhill, 1972.
- Brumfit, Christopher **English for International Communication.** Oxford, Pergamon, 1982.
- Bailex, Richard W. and Gorchach, Manfred **English as a World Language.** Cambridge, Cambridge Univ., 1982.
- Stevens, Peter **"English as an International Language"** *English Teaching Forum.* No. 4, October 1987.
- _____ . **Teaching English as an International Language.** Oxford, Pergamon, 1982.